

OBNOVLJENE MARKACIJE NAS VODIJO PO PLANINSKIH POTEH OKOLI VRHNIKE

Člani markacijskega odseka Planinskega društva Vrhnika so v lanskem letu obnovili kar nekaj označb in poti na področju, ki ga pokriva Planinsko društvo Vrhnika

Lepa, sončna, »jesenska« sobota v začetku zime me je ponovno zvalila na Planino. Kar nekaj zgledno označenih in urejenih poti me je povabilo nanjo, poti, ki tudi nepoznavalca tega prelepega okolja varno pripeljejo iz izhodišča do vrha in nazaj.

Približeval sem se zavetišču na Planini in ugotovil, da se zbirajo člani markacijskega odseka Planinskega društva Vrhnika. Ali imajo zopet eno od svojih akcij? Ne, tokrat so se zbrali, da zapišem nekaj o njihovem delu in da na tak način seznanijo planince, pohodnike in izletnike na Planino.

Naj kar sami spregovorijo:

Stane Šventner – »Moji spomini segajo v leta 1994, 1995, ko smo opazili, da so bile smerne table v razsulu in markacije izbrisane. V okviru planinskega društva smo se organizirali in se odločili, da nekaj članov pošljemo na seminar, kjer naj bi bodoči markacisti osvojili vse skrivnosti poslanstva markacistov. Seminar je potekal v Polhograjskih dolomitih, kjer smo štiri sobote in eno nedeljo obnavljali planinske poti.

Vse pridobljeno znanje smo takoj »unovčili« z označevanjem poti od zavetišča na Planini do Treh kraljev in nazaj, sledile so akcije po poteh s Stare Vrhnike na Planino, Češnjica – Pokojišče, vsakoletno obnavljanje Vrhniške poti in na željo Turističnega društva Blagajana smo nadelali pešpot Blatni dol – Gačnik – Star maln.

Ekipa, ki je začela v navedenih letih - Franc Kotnik, Jaka Susman, Matevž Pleško, Miro Malneršič in jaz - je v letu 1999 dobila uradne izkaznice markacistov, ki nam jih je po triletnem usposabljanju podelila Planinska zveza Slovenije.

Svoje delo smo opravljali mogoče preveč resno in zadržano zato za kakšne »nagajivosti« ni bilo časa. Edino, kar smo pogrešali v naših vrstah, so bile predstavnice nežnejšega in lepšega spola.

Leta delajo svoje in z veseljem ugotavljam, da nas, staroste – markaciste v zadnjem času vzorno nadomeščajo mlajši člani.«

Kaj se je dogajalo pred letom 1994, kdo je skrbel za planinske poti in kako so delovali, bi nam lahko veliko povedal **Jaka Susman**, ki pa se današnjega srečanja ni mogel udeležiti, mogoče pa bo o tem spregovoril ob drugi priložnosti, ravno tako kot tudi še ostali markacisti iz šestdesetih let prejšnjega tisočletja.

Tone Gutnik – »Predsednik Planinskega društva Vrhnika, Roman Novak, si je v svojem načrtu dela v društvu in na podlagi obveze do Planinske zveze Slovenije zastavil cilj, da v društvu usposobi večje število markacistov. Društvo je tako na šolanje poslalo pet planincev, ki so z odliko opravili prvi del izobraževanja, ki je dve soboti in dve nedelji v septembru 2005 potekalo na Krimu

v organizaciji PZS – Komisije za planinske poti. Najprej smo se dobro teoretično podkovali in to znanje smo utrjevali v praksi v okolici Krima in izobraževanje zaključili s seminarsko nalogo.

Meseca maja 2006 je Planinsko društvo Vrhnika v svojih vrstah ustanovilo Markacijski odsek, katerega načelnik sem s 7. majem 2006 tudi postal. Uresničili smo sanje naših starost – markacistov in med svoje vrste smo sprejeli kar dve »dami« in sicer Darjo Hribar in Pavlo Gutnik. Naše vrste sta okrepila še Darko Horvat in Edo Tomšič.

Člani Markacijske odseka pri zavetišču na Planini, od leve proti desni: Edo Tomšič, Pavla Gutnik, Stane Šventner, Tone Gutnik, Darko Horvat, Franc Kotnik

Najprej smo se lotili najslabše oskrbovane poti Star maln – Lintvern – Planina. Potrebno je bilo utrditi poti čez močvirni del v Starem malnu, postaviti dve brvi čez potok Belo, ki sta nujno potrebni ob izbruhu Lintverna, utrdili brežine, vklesali stopnice na skalnem terenu in z bruni – stopnicami premostili nekatere strmine.

Brv čez potok Belo pod Lintvernom

Pridne roke naših »dam« pa so medtem skladno s predpisi markirale planinsko in evropsko pešpot na tej relaciji.

S ponosom pa smo na tej poti pritrčili prvo jeklenico na planinskih poteh okoli Vrhnik in ne boste verjeli, dolga je celih 120 cm.

Načelnik Markacijskega odseka Tone preverja varnost jeklenice

Za izvedbo navedenih del nam je v pomoč priskočil Markacistični odsek Planinskega društva Ljubljana-Matica, ki nam je zagotovil bencinsko vrtalko za vrtanje v skale s pripadajočim orodjem. Za ponujeno pomoč, ki dokazuje, da smo v društvu sprejeli pravilno odločitev glede ustanovitve Markacijskega odseka, bi se jim ob tej priložnosti iskreno zahvalil. Jeklene kline je sponzoriralo in izdelovanje armaturnih mrež Srečko Brus s.p., Kalce, kovinske ploščice za pritrditev brun nam je v materialu sponzoriralo Ključavničarstvo Marjan Oblak, Sinja gorica, vzdrževanje agregata pa je s storitvijo sponzoriral Daniel Furlan, Verd. Del naših stroškov je pokrilo Turistično društvo Blagajana, saj so vzdrževane poti v korist obeh društev in so namenjene varnemu koraku obiskovalcev teh vrhniških zanimivosti.

Tej največji akciji so sledile še akcije na relaciji čez Blatni dol in Storžev grič na Planino in povezava od »Bukve«, mimo Ajdovske stopnje do poti, ki se iz Starega malna mimo Lintverna nadaljuje do Planine.

Obenem smo osvežili označbe evropske pešpoti E7 od Planine, mimo Starega malna do »Štirne«, v načrtu pa imamo označiti celotno pešpot E7 na področju, ki ga pokriva Planinsko društvo Vrhnika. Pri izvedbi navedenih del pričakujemo finančno podporo Zavoda za gozdove Slovenije, Krajevne enote Vrhnika.

Naš član Edo Tomšič se je udeležil več akcij izven področja društva in sicer na Sv. Vidu, na relaciji Rakitna – Vrbica in Kredarica – Triglav.

Največ pove o našem delu številka, ki bi jo rad izvzel, to je 432 opravljenih delovnih ur v letu 2006, ki dovolj jasno govori o naši aktivnosti.«

Darko Horvat in **Edo Tomšič** pozivata pohodnike, da naj uporabljajo le nadelane planinske poti, ki jih je Planinsko društvo Vrhnika uradno evidentiralo ob soglasju lastnikov zemljišč, po katerih poti potekajo in naj ne »nadelujejo« novih poti, saj s tem povzročajo erozijo in utirajo poti novim hudournikom. Ne nazadnje pa plačana članarina Planinski zvezi Slovenije zagotavlja zavarovanje le na označenih planinskih poteh.

Pavla Gutnik nam je »postregla« z dogodkom, ki spominja na staro šalo markacistov. Ob izobraževanju v okolici Krima je pri osameli kmetiji ocenila, da ne bi bilo ustrezno mesto za markacijo na hiši, zato je zaprosila starejšega gospodarja, ali lahko da markacijo na korenino, pa ji je gospodar odvrnil: »Lahko, lahko, a jaz nisem vedno doma.«

Ste vedeli, od kje ideja za tako obliko markacije ali lepih rdeče belih očesc, ki nas varno vodijo po planinskih poteh širom naše domovine? Rdeče-bele markacije, kot jih poznamo danes, so se uveljavile v obdobju po ustanovitvi Slovenskega planinskega društva in po prvi svetovni vojni, njihov najbolj vztrajni ustvarjalec pa je bil Alojz Knafelj. Zato se tisti znani rdeči kolobarji z belimi očesi v sredini imenujejo Knafeljčeve markacije, idejo pa je »ukradel« lepemu metulju Apolonu, ki ima na krilih podobni očesci. Letos mineva 85 let od uvedbe Knafeljčeve markacije v gorah. Več kot 700 markacistov skrbi za približno 7000 kilometrov poti; med 1442 potmi je 135 zavarovanih.

Na Planini, 6. januarja 2007

Yeti

Fotografije: Edo Tomšič in avtor